

Revelația lui Isus Hristos - Numărul Trei

Dezvăluirea fundamentelor profetice: un studiu al revelației și al căii adevărului

Jeff Pippenger

2023-08-21

Așadar, cercetând țarina și săpând după giuvaerurile de preț ale adevărului, se deslușesc comori ascunse. Pe neașteptate găsim minereu de preț, care trebuie adunat și prețuit. Iar căutarea trebuie continuată. Până acum, mare parte din comoara găsită a zăcut aproape de suprafață și a fost ușor de dobândit. Când căutarea este întreprinsă în chip convenit, se depune tot efortul pentru a păstra o înțelegere și o inimă curate. Când mintea este păstrată deschisă și cercetează neîncetat țarina revelației, vom găsi bogate zăcămintele ale adevărului.

Adevăruri vechi vor fi descoperite sub noi aspecte, iar adevăruri vor apărea care au fost trecute cu vederea în decursul căutării. Adevăruri mărețe au fost îngropate sub sofismele erorii, dar ele vor fi aflate de către căutătorul stăruitor. Pe măsură ce el găsește și deschide tezaurul nestematelor de mare preț ale adevărului, acest lucru nu este un jaf; căci toți cei ce prețuiesc aceste nestemate le pot poseda, iar apoi și ei au, la rândul lor, un tezaur de deschis altora. Cel ce împărtășește nu se lipsește pe sine de tezaur; căci, pe măsură ce îl cercetează spre a-l prezenta într-un chip care să-i atragă pe alții, el găsește noi comori...

Cei care stau înaintea poporului ca învățători ai adevărului trebuie să abordeze marile teme. Nu trebuie să-și irosească timpul prețios vorbind despre subiecte triviale. Să studieze Cuvântul și să propovăduiască Cuvântul. Cuvântul să fie în mâinile lor ca o sabie ascuțită cu două tăișuri. El să mărturisească despre adevărurile trecute și să arate ceea ce urmează să fie în viitor.

„O lumină sporită va străluci peste toate marile adevăruri ale profeției, și ele vor fi văzute în prospețime și strălucire, deoarece razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii vor lumina totul.” Manuscript Releases, volumul 1, 37-40.

Cred că, prin articolele anterioare, am stabilit suficiente reprezentări profetice pentru a avea un bun punct de referință pe măsură ce începem să parcurgem cartea Apocalipsei. Dacă citiți aceste articole online, sper să înțelegeți că ele sunt dispuse în ordine cronologică. Înțeleg că între cei care urmăresc aceste articole sunt unii familiarizați cu cea mai mare parte a ceea ce împărtășesc și le cer scuze pentru toată redundanța. Am încercat să ofer suficiente temeuri biblice pentru adevărurile pe care le tratăm, astfel încât cineva care este nou în raport cu principiile pe care Future for America le folosește să poată înțelege și să rămână implicat, chiar dacă i-ar putea lipsi o parte din familiaritatea cu aceste concepte pe care mulți dintre noi o au deja.

Există câteva adevăruri foarte puternice, pe care, până de curând, nu le recunoscusem, dar care s-au deschis în cartea Apocalipsei. Aș putea, pur și simplu, să le expun în spațiul public, fără a încerca mai întâi să ofer un temei de sprijin profetic înainte de a le împărtăși, însă aceste adevăruri sunt atât de noi și atât de serioase, încât nu am fost dispus să le împărtășesc fără un fundament pe care să le așez, adevăruri pe care le cred a fi prezentate drept desigilarea Apocalipsei, care are loc chiar

înainte de închiderea timpului de har.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

Isus a enunțat un principiu cu privire la predarea adevărului, care, cred, se aplică aici. Principiul este formulat în contextul identificării lucrării Duhului Sfânt.

Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată: cu privire la păcat, fiindcă nu cred în Mine; cu privire la neprihănire, pentru că Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea; cu privire la judecată, pentru că stăpânitorul acestei lumi este judecat. Mai am încă multe să vă spun, dar acum nu le puteți purta. Însă, când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va auzi și vă va arăta cele ce au să vină. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ale Mele și vi le va arăta. Ioan 16:8-16.

Când Hristos a afirmat: „Mai am încă multe să vă spun, dar acum nu le puteți purta”, aceasta îmi întărește convingerea că există acum multe de împărtășit, însă mai întâi ar trebui să existe un temelie logic pe care să fie clădite acele adevăruri. Acestea fiind spuse, versetele anterioare identifică soliiile celor trei îngeri ca fiind reprezentate de Duhul Sfânt, care mustră „lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată”. Aceste trei solii constituie solia finală de avertizare; prin urmare, acest pasaj, care identifică lucrarea Duhului Sfânt, este o mărturie importantă, căci el subliniază că solia este înțeleasă progresiv și că numai cei care posedă untdelemnul Duhului Sfânt o înțeleg. Ioan, în cartea Apocalipsei, reprezintă chiar acest adevăr atunci când se identifică drept un adventist de ziua a șaptea, închinător al Sabatului, la sfârșitul lumii.

Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca de trâmbiță. Apocalipsa 1:10.

Advenștii de Ziua a Șaptea de la sfârșitul lumii care vor înțeleg solia desigilată din Apocalipsă vor face aceasta pentru că sunt „în Duhul”. În contextul pildei despre care ni s-a spus că „ilustrează experiența poporului adventist”, Ioan este o fecioară înțeleaptă, căci are untdelemnul Duhului. El îi reprezintă pe fecioarele înțelepte de la sfârșitul lumii, care aud un glas puternic „înapoia” lor. Glasul „dinapoia” lui este Alfa și Omega, așa cum este identificat chiar în versetul următor, iar glasul îi spune să se întoarcă la căile vechi și să umble pe ele.

Așa vorbește Domnul: Stați la răspântii, priviți și întrebați de cărările cele vechi, unde este calea cea bună; umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. Ieremia 6:16.

„Odihna” la care se referă Ieremia este revărsarea Duhului Sfânt în timpul ploii târzii. În versetul următor, Ieremia oferă o a doua ilustrare a fecioarelor neînțelepte care refuză să se întoarcă la temeliiile Adventismului (căile vechi) și să umble pe ele.

De asemenea, am rânduit peste voi străjeri, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte. Ieremia 6:17.

Când Ioan aude în urma lui un glas care îl îndrumă spre căile vechi sau spre temeliile Adventismului, acel glas este ca sunetul unei trâmbițe. Acel glas este transmis prin „străjerii” pe care Dumnezeu i-a așezat peste Adventism. Părintele Miller a fost străjerul care a sunat din trâmbița de avertizare la începutul Adventismului, în timpul proclamării primului înger, care anunța deschiderea judecării. Dar Ioan îi reprezintă în mod specific pe aceia care proclamă solia celui de-al treilea înger, care anunță închiderea judecării. El îi reprezintă pe aceia care se întorc la temeliile pe care Dumnezeu le-a așezat prin lucrarea lui Miller.

De-a lungul anilor am arătat în repetate rânduri (și se poate găsi în Tablele lui Habacuc) că prima solie îngerească, "Temeți-vă de Dumnezeu", are menirea de a convinge de păcat, iar a doua solie îngerească este aceea în care se manifestă neprihănirea, iar a treia identifică judecata. Aceștia sunt cei trei pași ai celor trei îngeri și, de asemenea, cei trei pași ai lucrării Duhului Sfânt. Acești trei pași sunt, de asemenea, reprezentați de cele trei litere ebraice care alcătuiesc cuvântul ebraic tradus prin "adevăr". În pasajul din Ioan 16, Isus vorbește despre lucrarea Duhului Sfânt de a călăuzi poporul lui Dumnezeu în "tot adevărul", arătându-le totodată "lucrurile care au să vină". Totuși, Isus afirmă că are "multe lucruri să vă spun, dar acum nu le puteți purta".

Sper că ați înțeles ceva din semnificația cuvântului ebraic tradus prin „adevăr”. Căci abia am început să aplicăm acel simbol studiului nostru. În primele trei versete din Apocalipsa, capitolul întâi, este identificat procesul de comunicare dintre Dumnezeu și om. El este identificat chiar înainte ca Apocalipsa să identifice natura treimică a Dumnezeirii. El își găsește un al doilea martor în ultimele versete ale Apocalipsei și, în felul acesta, prin aplicarea principiului „rând după rând”, produce mai multă lumină.

Apoi, când adăugăm Geneza 1:1–2:3, găsim o a treia mărturie și încă o linie profetică pe care să o suprapunem peste cele două linii anterioare la începutul și la sfârșitul Apocalipsei.

Apoi adăugăm ultima făgăduință din Vechiul Testament, care îl identifică pe Ilie care trebuia să vină, și astfel avem patru linii profetice.

Apoi adăugăm primul capitol al Noului Testament și dispunem de cinci linii cu ajutorul cărora să alcătuim mesajul ultim regăsit în Biblie, atunci când aplicăm principiul Alfa și Omega tuturor liniilor. Dacă am duce la capăt cele cinci linii pe care le-am identificat deja, aplicând principiul în mod consecvent acelor cinci linii, atunci ar trebui să ne așteptăm ca finalul Evangheliei după Matei și finalul Evangheliei după Ioan să dea mărturie despre aceeași informație ca toate cele cinci linii profetice „cel dintâi și cel de pe urmă” pe care le luăm în considerare.

Mesajul care este desigilat este întemeiat în cartea Apocalipsei, astfel încât el constituie punctul de referință pentru celelalte linii, în acord cu Sora White, care ne informează că „toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie în Apocalipsa”. Mesajul primelor trei versete ale cărții Apocalipsei identifică procesul prin care Dumnezeu își transmite cuvântul lui Ioan, pentru ca acesta să-l consemneze în scris și să-l trimită bisericilor. Prima carte a Noului Testament, după cum s-a arătat

deja, prezintă genealogia lui Isus Hristos și începe cu un aspect foarte informativ.

Cartea genealogiei lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Matei 1:1.

Isus și-a încheiat interacțiunea directă cu iudeii cârtitori reducându-i la tăcere prin subiectul «fiul lui David», un subiect care ar fi putut fi înțeles de iudei numai dacă ar fi înțeles principiul biblic al începutului și sfârșitului. Ei nu l-au înțeles, iar majoritatea adventiștilor nu-l înțeleg. Oricine dorește să combată principiul repetării istoriei dovedește că nu înțelege că Israelul din vechime tipifică Israelul modern, iar refuzul său de a crede acel principiu este identic cu refuzul, la sfârșitul Israelului din vechime, de a înțelege același principiu. Isus a ilustrat acel principiu în ultima Sa ghicitoare adresată iudeilor, îndreptându-i către ghicitoarea: cum putea Domnul lui David să fie, în același timp, și fiul lui David?

Evanghelia după Ioan, capitolul întâi, afirmă că la început Cuvântul era cu Dumnezeu, iar Cuvântul este Dumnezeu și Cuvântul a creat toate lucrurile. Acest lucru, desigur, este în concordanță cu celelalte pasaje la care ne referim. Iar dacă luăm apoi în considerare ultimele cuvinte din Evanghelia după Ioan, îl vedem pe Petru, după ce l-a auzit pe Isus descriind felul în care avea să moară, întrebându-l pe Isus ce avea să se întâmple cu apostolul Ioan.

Petru, văzându-l, i-a zis lui Isus: Doamne, dar cu acesta ce va fi? Isus i-a zis: Dacă voiesc ca el să rămână până voi veni, ce-ți pasă ție? Tu, urmează-Mă. Atunci s-a răspândit printre frați vorba că ucenicul acela nu va muri; însă Isus nu-i spusese că nu va muri, ci: Dacă voiesc ca el să rămână până voi veni, ce-ți pasă ție? Acesta este ucenicul care mărturisește despre aceste lucruri și care le-a scris; și știm că mărturia lui este adevărată. Sunt și multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar scrie fiecare în parte, socotesc că nici lumea însăși n-ar putea cuprinde cărțile care s-ar scrie. Amin. Ioan 21:21-25.

Petru a vrut să știe cum avea să moară Ioan sau chiar dacă Ioan avea să moară. Răspunsul se repetă de două ori în pasaj: o dată când Isus l-a enunțat, iar apoi când Ioan l-a reluat: „Dacă voiesc ca el [Ioan] să rămână până voi veni, ce-ți pasă ție?” Ioan a trăit într-adevăr până la A Doua Venire a lui Isus.

Poți vedea sau auzi acel "adevăr" numai dacă crezi în repetarea istoriei și, de asemenea, că istoria care urmează să se repete o face la sfârșitul lumii. Sfârșitul lumii este locul unde se afla Ioan când a scris cartea Apocalipsei. Ultima carte din Evanghelia lui Ioan este în acord cu celelalte linii ale începutului și ale sfârșitului, căci îl așază pe Ioan în istoria evenimentelor care duc la A Doua Venire, unde el, reprezentând pe cei care proclamă mesajul final de avertizare, trimite acel mesaj bisericilor.

În vremea creștinilor timpurii, Hristos a venit a doua oară. Prima Sa venire a fost la Betleem, când a venit ca prunc. A doua Sa venire a fost pe Insula Patmos, când S-a descoperit în slavă lui Ioan, Văzătorul Apocalipsei, care, când L-a văzut, „a căzut la picioarele Lui ca mort”. Dar Hristos l-a întărit ca să poată îndura vedenia, iar apoi i-a dat un mesaj să-l scrie bisericilor Asiei, ale căror nume descriu trăsăturile fiecărei biserici.

Lumina pe care Hristos a descoperit-o slujitorului Său, profetului, este pentru noi. În descoperirea Sa sunt date soliile celor trei îngeri și o descriere a îngerului care avea să coboare din cer cu mare putere, luminând pământul cu slava sa. În ea se găsesc avertizări împotriva nelegiurii care avea să existe în zilele de pe urmă și împotriva semnului fiarei. Nu trebuie doar să citim și să înțelegem această solie, ci să o proclamăm lumii fără echivoc. Prin prezentarea acestor lucruri descoperite lui Ioan, vom putea să trezim poporul. Manuscript Releases, volumul 19, 41.

Finalul Evangheliei după Ioan identifică procesul de comunicare, ca în primele trei versete ale Apocalipsei, prin plasarea profetică a lui Ioan în istoria celei de-a Doua Veniri. Astfel, se folosește prima «A Doua Venire» a lui Isus (Patmos) pentru a ilustra ultima Lui «A Doua Venire». Aceasta se leagă perfect de celelalte linii pe care le avem în vedere, întrucât îl reprezintă pe Ioan la sfârșitul lumii, pe Patmos, unde primește Revelația lui Isus Hristos. Cum rămâne cu sfârșitul cărții lui Matei?

Apoi, cei unsprezece ucenici au plecat în Galileea, la muntele pe care Iisus îl rânduse pentru ei. Iar când L-au văzut, I s-au închinat; dar unii s-au îndoit. Și Iisus S-a apropiat și le-a vorbit, zicând: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. De aceea, mergeți și învățați toate neamurile, botezându-le în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, învățându-le să păzească tot ceea ce v-am poruncit. Și, iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii. Amin. Matei 28:16-20.

În pasaj, toată puterea îi este dată lui Isus, iar aceasta este, desigur, puterea Sa creatoare. Apoi El dă o poruncă de a boteza în Numele Tatălui, al Fiului și, de asemenea, al Duhului Sfânt care Se mișcă pe deasupra apelor în Geneza, capitolul întâi, și al celor șapte duhuri care sunt înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest pasaj indică faptul că creștinii trebuie să recunoască cele trei persoane ale trio-ului ceresc drept trei entități distincte. Finalul Evangheliei după Matei se adaugă acestor rânduri, așa cum fac și celelalte șase.

Hristos a făcut din botez semnul intrării în împărăția Sa spirituală. El a făcut din aceasta o condiție expresă, căreia toți cei care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt trebuie să i se conformeze. Înainte ca omul să-și poată găsi un cămin în biserică, înainte de a trece pragul împărăției spirituale a lui Dumnezeu, el trebuie să primească pecetea Numelui divin: «Domnul, dreptatea noastră.» Ieremia 23:6.

Botezul este o renunțare cât se poate de solemnă la lume. Cei care sunt botezați în numele treimic al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, chiar la începutul vieții lor creștine declară public că au părăsit slujirea lui Satana și au devenit membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. S-au supus poruncii: "Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți, ... și nu vă atingeți de ceea ce este necurat." Iar pentru ei se împlinește făgăduința: "Vă voi primi și vă voi fi Tată, iar voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Atotputernic." 2 Corinteni 6:17, 18.

Când creștinii se supun solemnei rânduieli a botezului, El consemnează legământul pe care îl fac de a-I fi credincioși. Acest legământ este jurământul lor de credință. Ei sunt botezați în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Astfel, sunt uniți cu cele trei mari puteri ale cerului. Se angajează să se lepede de lume și să păzească legile împărăției lui Dumnezeu. De

acum înainte trebuie să umble în noutatea vieții. Nu mai trebuie să urmeze tradițiile oamenilor. Nu mai trebuie să urmeze metode necinstite. Trebuie să asculte de orânduirile împărăției cerurilor. Trebuie să caute onoarea lui Dumnezeu. Dacă vor rămâne credincioși legământului lor, li se va da har și putere care îi vor face în stare să împlinescă toată dreptatea. „Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat putere să devină fii ai lui Dumnezeu, celor ce cred în Numele Lui.” Evanghelizare, 307.

Iisus ilustrează sfârșitul prin început în Cuvântul Său, căci El este Cuvântul și El este Alfa și Omega.

Aducerea împreună a acestor șapte „linii” alcătuiește o imagine foarte detaliată a procesului de comunicare între Dumnezeu și om, cu multe alte adevăruri cruciale și importante expuse și statornicite de celelalte „linii”, în calitate de martori. Șapte „linii” ale profeției care reprezintă Alfa și Omega. Dar cum rămâne cu cartea lui Maleahi?

Cartea lui Maleahi constituie o mustrare severă adresată preoților necredincioși din Adventism. Ea începe prin identificarea a două clase de închinători în Adventism la sfârșitul lumii.

Proorocia cuvântului Domnului către Israel prin Maleahi. V-am iubit, zice Domnul. Dar voi ziceți: Cu ce ne-ai iubit? N-a fost oare Esau fratele lui Iacov? zice Domnul: totuși, pe Iacov l-am iubit. Maleahi 1:1, 2.

Maleahi ne informează în continuare că cele două clase de închinători de la sfârșitul lumii sunt două clase de preoți.

Și acum, voi, preoților, porunca aceasta este pentru voi. Dacă nu veți asculta și dacă nu veți pune la inimă să dați slavă Numelui Meu, zice Domnul oștirilor, voi trimite chiar un blestem asupra voastră și vă voi blestema binecuvântările; da, le-am și blestemat, pentru că nu puneți la inimă. Maleahi 2:1, 2.

Începutul cărții Maleahi tipifică mesajul laodicean și filadelfian prin două clase de preoți. Preoților li se poruncește: „Ascultați!”. Ioan îi reprezintă pe preoții care ascultă, iar un preot reprezintă poporul ales al legământului lui Dumnezeu. Ei sunt deja blestemați și vor fi blestemați din nou dacă nu „ascultă” și „nu pun” sau „nu vor pune” „la inimă”.

Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, spre a fi o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos. De aceea este și scris în Scriptură: Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, de preț; și cel ce crede în El nu va fi dat de rușine. Vouă deci, celor ce credeți, El este de preț; iar pentru cei neascultători, piatra pe care au lepădat-o ziditorii, aceea a ajuns în capul unghiului, și piatră de poticnire și stâncă de sminteală, pentru cei ce se poticnesc de Cuvânt, fiind neascultători; la aceasta au și fost rânduiți. Iar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor agonisit, ca să vestiți laudele Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu ați dobândit îndurare, dar acum ați dobândit îndurare. 1 Petru 2:5-10.

Preoții, poporul ales al lui Dumnezeu, sunt încercați prin „piatra din capul unghiului” din temelie templului. Piatra din capul unghiului este aceea după care se aliniază toate celelalte pietre de temelie și, totodată, este piatra care susține greutatea întregului templu. Piatra din capul unghiului a lui Miller a fost „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase. Piatra din capul unghiului, sau piatra pe care au lepădat-o zidarii, este o relatare veridică a zidirii templului, descrisă în mod foarte specific în scrierile Spiritului Profeției. Un aspect privitor la prima piatră care a fost respinsă este că, după ce a fost respinsă, a fost pusă deoparte, iar din acel moment zidarii templului se poticneau în mod repetat de piatra din capul unghiului, care fusese așezată deoparte în zona lor de lucru. Era o piatră de poticnire.

În cartea Maleahi, Dumnezeu îi înștiințează pe preoții nelegiuți, cunoscuți și ca „fecioarele laodiceene nechibzuite”, că îi va „blestema” și deja i-a „blestemat”. Îi blestemă pentru că nu vor „asculta” și „pune la inimă” mesajul lui Ilie. Mesajul lui Ilie întoarce inimile părinților spre copii și inimile copiilor spre părinți. Întoarcerea inimilor lor reprezintă ascultarea mesajului lui Ilie despre părinți și copii, care este principiul celui dintâi și al celui de pe urmă. A asculta mesajul celui dintâi și al celui de pe urmă nu este de ajuns; el trebuie pus la inimă. A primi mesajul lui Ilie înseamnă a-l pune la inimă. Dacă un preot nu va lua aminte la acel principiu, va fi blestemat.

Ei și-au atras asupra lor blestemul când, în 1863, au început procesul de respingere a celui dintâi adevăr de temelie pe care Miller l-a descoperit și nu au făcut decât să continue acea respingere până în ziua de astăzi. Dar, deși blestemul progresiv a început în 1863 (căci ei sunt deja blestemați), blestemul despre care se vorbește la viitor se va împlini atunci când ei vor fi vărsați din gura Domnului, la legea duminicală. Începutul cărții Maleahi ilustrează sfârșitul, căci sfârșitul reprezintă ultima avertizare dată preoților înțelepți și neînțelepți. În Maleahi, cei înțelepți și cei neînțelepți sunt reprezentați prin Esau și Iacov. Fratele mai mare, reprezentând legământul prin dreptul de întâi-născut, este pus în contrast cu un frate mai tânăr. Cel mai mare este cel dintâi, iar cel mai tânăr, cel de pe urmă.

În Maleahi, atât Esau, cât și Iacov sunt adventiști laodiceeni, dar cel din urmă a ajuns, în cele din urmă, să audă „glasul” Domnului, s-a pocăit și i-a fost schimbat numele în Israel. Cel mai mare, cel dintâi, nu a auzit. Iacov a auzit glasul Domnului în noaptea în care a visat și a văzut îngeri suindu-se și coborând pe scara care îl reprezenta pe Hristos. Iacov îi reprezintă pe adventiștii laodiceeni de la sfârșitul lumii, care sunt convertiți din laodiceeni în filadelfieni atunci când experimentează primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsă, așa cum este ilustrat la Ioan și în visul lui Iacov cu scara pe care îngerii se suiau și coborau. Acea experiență marchează începutul convertirii lui Iacov în Israel, filadelfianul. Sfârșitul istorisirii convertirii lui Iacov este când se luptă cu Hristos la Penuel. Astfel, istoria dreptului de întâi-născut al lui Iacov începe în primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsă, când are loc desigilarea mesajului final de avertizare, și se încheie în vremea celor șapte plăgi de pe urmă, în timpul strâmtorării.

Toate cele patru seturi de începuturi și încheieri, „rând după rând”, dau mărturie despre mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos. Întrebarea este dacă preoții nesăbuiți vor auzi sau nu vor auzi.

Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc cele ce sunt scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3.

Preoții înțelepți care aud ceea ce Duhul spune Bisericilor aud mesajul lui Ilie. Miller a fost Ilie, iar unii au auzit, dar alții au refuzat.

Mii au fost conduși să îmbrățișeze adevărul propovăduit de William Miller, iar slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicați, în duhul și puterea lui Ilie, pentru a proclama solia. Asemenea lui Ioan, Înaintemergătorul lui Isus, cei care au predicat această solie solemnă s-au simțit datori să pună securea la rădăcina pomului și să cheme oamenii să aducă roade vrednice de pocăință. Mărturia lor era menită să trezească și să influențeze cu putere bisericile și să le dezvăluie adevăratul caracter. Și, pe măsură ce răsuna solemnul avertisment de a fugi de mânia ce vine, mulți care erau membri ai bisericilor au primit solia tămăduitoare; și-au văzut abaterile și, cu lacrimi amare ale pocăinței și cu adâncă agonie a sufletului, s-au smerit înaintea lui Dumnezeu. Iar pe când Duhul lui Dumnezeu Se odihnea peste ei, au ajutat să răsune strigătul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui.” Scrieri timpurii, 233.

Miller a fost prefigurată deopotrivă de Ilie și de Ioan Botezătorul, căci Ioan Botezătorul a pregătit calea pentru întâia venire a lui Hristos, iar Miller a pregătit calea pentru ca Hristos să intre în Sfânta Sfintelor a sanctuarului ceresc la 22 octombrie 1844. Maleahi identifică în mod direct lucrarea lui Ioan Botezătorul și a lui Miller.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul, pe care-L căutați, va veni deodată în templul Său, și Îngerul legământului, în care vă desfățați: iată, El va veni, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui? și cine va sta în picioare când Se va arăta? căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorilor. El va ședea ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămurii ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului jertfă în dreptate. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de demult și ca în anii de odinioară. Și Mă voi apropia de voi pentru judecată; voi fi un martor grabnic împotriva vrăjitorilor, împotriva preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce asupresc pe simbriaș în plata lui, pe văduvă și pe orfan, și care abat pe străin de la dreptul lui și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea voi, fiii lui Iacov, nu ați fost nimiciți. Maleahi 3:1-6.

În calitate de „străjer” al istoriei sale, lucrarea lui Miller a reprezentat ridicarea temeliiilor templului. Lucrarea lui de la început trebuie să ilustreze o lucrare ce reprezintă finalizarea templului. Acea lucrare finală cere un alt străjer care să dea trâmbiței un sunet deslușit. Miller și solia primului înger au anunțat deschiderea judecății, iar străjerul pe care Miller îl tipifică la sfârșitul Adventismului va anunța închiderea judecății.

În Maleahi, Domnul promite să aducă judecată «împotriva vrăjitorilor, împotriva adulterilor, împotriva celor ce jură strâmb și împotriva celor ce asupresc pe simbriaș în plata lui, pe văduvă și pe orfan, și îi răpesc străinului dreptul, și nu se tem de Mine». Cei identificați aici sunt cei care «nu se tem» de «Domnul oștirilor». William Miller este solul primului înger, care îi cheamă pe oameni să «se teamă de Dumnezeu». A respinge temeliiile înseamnă a respinge frica de Dumnezeu.

Căci, iată, vine ziua care va arde ca un cuptor; și toți cei trufași, da, toți cei ce săvârșesc nelegiuirea, vor fi ca miriștea; iar ziua care vine îi va mistui, zice Domnul oștirilor, încât nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Iar pentru voi, cei ce vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele dreptății, cu tămăduire în aripile Sale; și veți ieși și veți crește ca vițeei din grajd. Și îi veți călca în picioare pe cei răi; căci vor fi cenușă sub tălpile picioarelor voastre în ziua când voi face aceasta, zice Domnul oștirilor. Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, slujitorul Meu, pe care i-am poruncit-o la Horeb pentru tot Israelul, împreună cu rânduielele și judecățile. Iată, vă voi trimite pe Ilie, proorocul, înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului. Și el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem. Maleahi 4:1-6.

- Începutul Bibliei (Geneza) și sfârșitul Bibliei (Apocalipsa).
- Începutul Vechiului Testament (Geneza) și sfârșitul Vechiului Testament (Maleahi).
- Începutul Noului Testament (Matei) și sfârșitul Noului Testament (iarăși Apocalipsa).
- Începutul mărturiei lui Ioan (Evanghelia după Ioan) și sfârșitul mărturiei lui Ioan (iarăși Apocalipsa).
- Începutul lui Maleahi și sfârșitul lui Maleahi.
- Începutul Evangheliei după Matei și sfârșitul Evangheliei după Matei.
- Începutul Evangheliei după Ioan și sfârșitul Evangheliei după Ioan.
- Începutul celor patru Evanghelii și sfârșitul celor patru Evanghelii.

Când înlăturăm începuturile sau sfârșiturile profetice la care se face trimitere de mai multe ori, rezultă opt linii profetice care urmează să fie aduse împreună și așezate peste primele trei versete ale Apocalipsei. Cât despre sfârșitul Genezei?

Capitolul cincizeci al Genezei se încheie cu moartea lui Iosif.

Astfel, Iosif a murit la vârsta de o sută zece ani; l-au îmbălsămat și a fost pus într-un sicriu în Egipt. Geneza 50:26.

Capitolul patruzeci și opt marchează moartea lui Iacov. Moartea lui Iacov, consemnată mai întâi în capitolul patruzeci și opt, urmată de moartea lui Iosif în versetele de încheiere ale capitolului cincizeci, așază semnătura Alfa și Omega asupra ultimelor trei capitole ale Genezei ca încheiere a cărții Genezei.

Acele două morți sunt folosite drept simboluri ale începutului și sfârșitului robiei lui Israel în Egipt. La început, trupul lui Iacov este dus înapoi pentru a fi înmormântat alături de părinții săi, iar când Moise iese din Egipt, el aduce trupul lui Iosif pentru a fi înmormântat în mormântul părinților săi.

Și Moise a luat cu sine oasele lui Iosif; căci Iosif îi legase pe fiii lui Israel printr-un jurământ solemn, zicând: „Dumnezeu vă va cerceta negreșit; și voi veți duce cu voi de aici oasele mele.” Exodul 13:19.

Sfârșitul Genezei îl constituie ultimele trei capitole. În capitolul patruzeci și opt, Iacov (Israel) rostește binecuvântări asupra celor doisprezece fii ai săi, care sunt identificate în mod direct drept profeții despre ceea ce se va întâmpla cu acele douăsprezece seminții în "zilele de pe urmă" ale judecății de cercetare.

Și Iacov și-a chemat fiii și a zis: Strângeți-vă, ca să vă spun ce are să vi se întâmple în zilele de pe urmă. Strângeți-vă și ascultați, fii ai lui Iacov; luați aminte la Israel, tatăl vostru. Geneza 49:1, 2.

În „zilele de pe urmă” ale judecății de cercetare, Domnul promite să-Și adune pe cei doisprezece fii ai Săi, care sunt reprezentați drept cei o sută patruzeci și patru de mii în cartea Apocalipsei. Aceștia sunt cei pe care Ioan îi prezintă în cartea Apocalipsei. Ei sunt adunați printr-o chemare din partea lui Iacov, o chemare din începuturile istoriei lor, despre care li se spune să o „audă” și să o „asculte”. În zilele de pe urmă, cei prefigurați prin fiii lui Iacov „aud” un mesaj și „ascultă” sau, după cum spune Ioan, „păzesc” acele lucruri care sunt scrise în ea. Este o chemare de la tată către copii; este solia lui Ilie. Cei chemați sunt numiți „fiii lui Iacov” și sunt, de asemenea, chemați să „asculte de Israel”, tatăl lor.

Esau și Iacov în Maleahi îi reprezintă pe fecioarele înțelepte și neînțelepte. Chemarea este din partea tatălui lor, Iacov, și din partea tatălui lor, Israel, arătând că, atunci când se face ultima chemare, toți sunt adventiști laodiceeni, iar alegerea este pusă în propriile lor mâini: să fie fii ai lui Iacov, înșelătorul, sau ai lui Israel, biruitorul. Ceea ce le permite să aleagă este puterea creatoare din mesaj. Dacă mesajul este citit, auzit și păzit, atunci, prin aceeași putere creatoare care a adus toate lucrurile în ființă, ei vor fi schimbați, devenind fii ai lui Israel. A refuza să ascuți înseamnă a păstra experiența lui Iacov, înșelătorul.

Chemarea la adunare a lui Iacov, care este de asemenea chemarea la adunare a mesajului desigilat în Apocalipsă, este un simbol important ce trebuie înțeles. „Cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase învață că nu există adunare decât dacă mai înainte a avut loc o împrăștiere. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care au fost împrăștiați înaintea chemării. Acest adevăr este identificat în mod repetat în Biblie.

Ascultați cuvântul Domnului, voi, neamuri, și vestiți-l în ostroavele cele depărtate și ziceți: Cel ce a împrăștiat pe Israel îl va aduna și îl va păzi, precum păstorul își păzește turma sa. Ieremia 31:10.

Legământul care este reînnoit cu cei o sută patruzeci și patru de mii cuprinde promisiunea că Dumnezeu va scrie legea Sa în inimile noastre. Dar cei pentru care Domnul înfăptuiește acest act creator au fost anterior risipiți.

Iarăși a fost cuvântul Domnului către mine, zicând: Fiule al omului, frații tăi, chiar frații tăi, oamenii din neamul tău, și toată casa lui Israel în întregime, aceia sunt căroră locuitorii Ierusalimului le-au zis: Depărtați-vă de la Domnul; nouă ni s-a dat țara aceasta în stăpânire. De aceea spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: Măcar că i-am îndepărtat departe între neamuri și măcar că i-am împrăștiat prin țări, totuși le voi fi un mic sanctuar în țările în care vor veni. De aceea spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: Vă voi strânge chiar din mijlocul popoarelor și vă

voi aduna din țările în care ați fost împrăștiați și vă voi da țara lui Israel. Și vor veni acolo și vor înlătura de acolo toate lucrurile detestabile ale ei și toate urâciunile ei. Și le voi da o singură inimă și voi pune un duh nou înăuntrul vostru; și voi scoate inima de piatră din carnea lor și le voi da o inimă de carne. Ezechiel 11:14-19.

Mai este de spus despre adunarea celor o sută patruzeci și patru de mii în legătură cu „împrăștieră”, dar mai întâi trebuie să aducem laolaltă considerarea semnăturii lui Alfa și Omega în aceste nouă referințe pe care le examinăm.

Două clase sunt reprezentate în ultimele trei capitole ale Genezei: o clasă a răzvrătiților și o clasă a celor înțelepți. Ambele clase aud un glas care spune: „Aceasta este calea; umblați pe ea”, dar una dintre ele a refuzat să ia aminte la sunetul trâmbiței și să umble pe cărările cele vechi. Clasa răzvrătiților, în Geneza, capitolele patruzeci și opt până la cincizeci, este reprezentată de a treisprezecea seminție.

La începutul Vechiului Israel au fost treisprezece seminții, iar la începutul Israelului modern au fost treisprezece ucenici. Acel ucenic care se distinge de ceilalți doisprezece ucenici (așa cum Efraim s-a distins de celelalte seminții) și Efraim sunt amândoi simboluri ale răzvrătirii. Sora White îl numește în mod direct pe Iuda o fecioară neînțeleaptă.

„Au fost și vor fi întotdeauna neghină printre grâu, fecioarele neînțelepte împreună cu cele înțelepte, aceia care, având candelile lor, nu au untdelemn în vasele lor. A fost un Iuda lacom în biserică pe care Hristos a întemeiat-o pe pământ, și vor fi oameni asemenea lui Iuda în biserică în fiecare etapă a istoriei ei.” Signs of the Times, 23 octombrie 1879.

Iuda Iscarioteanul a fost o fecioară neînțeleaptă; a fost neghină și, dacă a fost o fecioară neînțeleaptă, atunci a fost și un laodicean.

Starea Bisericii reprezentată de fecioarele neînțelepte este, de asemenea, numită starea laodiceană. Review and Herald, 19 august 1890.

Cei doi fii ai lui Iosif au primit amândoi o binecuvântare de la Iacov în capitolul patruzeci și opt din Geneza, iar din acel moment sunt denumiți „jumătăți de seminție”. Fie că erau „jumătăți de seminție” sau nu, tot seminții erau. Iuda Iscarioteanul a fost înlocuit de Matia pentru a ocupa locul al doisprezecelea deținut anterior de Iuda Iscarioteanul. Iuda era un ucenic, și în acest sens — au fost treisprezece ucenici la sfârșitul Israelului antic, așa cum au fost treisprezece seminții la început.

Fiul lui Iosif, Efraim (a treisprezecea seminție), a devenit simbolul răzvrătirii când cele zece seminții din nord s-au raliat în sprijinul lui Ieroboam și au împărțit regatul în zece seminții nordice și două seminții sudice. De ce îl identific pe Efraim, fiul lui Iosif, ca simbol al răzvrătirii în locul fratelui său Manase? Răzvrătirea asociată cu Efraim începe în capitolul patruzeci și opt, înainte ca Iacov să-și binecuvânteze cei doisprezece fii. În capitolul patruzeci și opt, Iacov îi binecuvântează mai întâi pe cei doi fii ai lui Iosif. Pentru că Manase era întâiul-născut, Iosif se așteaptă ca întâia binecuvântare asupra fiilor săi să se reverse asupra lui Manase, iar Iosif se împotrivesc alegerii lui Efraim de către Iacov.

Începutul lui Efraim, ca reprezentant al aleșilor lui Dumnezeu, poartă mărturia răzvrătirii, iar sfârșitul lui Efraim este împrăștierea de „șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, de la 723 î.Hr. până în 1798. În 723 î.Hr., cele zece seminții din nord — împărăția lui Efraim (cunoscută și ca Israel) — au primit o rană de moarte ca împărăție a profeției biblice. Acea rană de moarte a inițiat o profeție de timp care s-a încheiat când puterea papală și împărăția ei au primit o rană de moarte în 1798. Rana de moarte a puterii papale din 1798 tipifică căderea finală a Babilonului, când împăratul de la miazănoapte va „veni la sfârșitul lui și nimeni nu-i va veni în ajutor”, în Daniel unsprezece, versetul patruzeci și cinci. Răzvrătirea și căderea Babilonului în zilele de pe urmă au fost tipificate de răzvrătirea și căderea puterii papale în 1798, care, la rândul lor, au fost tipificate de răzvrătirea și căderea împărăției lui Efraim (Israel) în 723 î.Hr., iar acestea au fost tipificate de răzvrătirea lui Iosif față de inspirația profetică a tatălui său, așa cum este identificată la sfârșitul Genezei.

Răzvrătirea pe care o simbolizează Efraim a început cu răzvrătirea tatălui său, Iosif, împotriva tatălui acestuia, Iacov. Ea conduce, în cele din urmă, la răzvrătirea celor zece seminții din nord, ceea ce duce la „împrăștierea” reprezentată ca „de șapte ori” în Levitic douăzeci și șase. Intervalul de timp în care regatul de nord a fost împrăștiat este împărțit în două perioade. Una se încheie în anul 538, următoarea perioadă se încheie în 1798, și toate indică spre solia care este desigilată chiar înainte de închiderea timpului de probă în cartea Apocalipsei. Acea solie identifică căderea finală a Babilonului. La fiecare reper al istoriei profetice a lui Efraim este marcată răzvrătirea. Tot așa este marcată și răzvrătirea celui de-al treisprezecelea ucenic, Iuda Iscarioteanul. Acestea sunt două dintre mărturiile care identifică numărul treisprezece ca simbol al răzvrătirii. Dar niciunul dintre aceste adevăruri sacre nu poate fi recunoscut dacă cineva nu stă pe temelile Adventismului care au fost clădite pe primul adevăr descoperit de Miller și pe primul adevăr lepădat de Adventism.

Încheierea Genezei concordă cu toate celelalte linii pe care le-am luat în considerare. În sinteză:

La început, trioul ceresc al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt a fost martor la crearea cerurilor și a pământului, care a fost săvârșită de Fiul, Cel care este, de asemenea, Cuvântul. Cuvântul a devenit canalul de comunicare de la Tatăl către omenire, iar Cuvântul este singura cale prin care omenirea poate comunica cu Tatăl. Mesajul Tatălui a fost dat de Fiul îngerului Gabriel, care l-a înlocuit pe Lucifer (purtătorul de lumină) după răzvrătirea lui Lucifer în cer. Gabriel primește lumina, adică mesajul, și îl încredințează unui profet, care este ființa creată sfântă rânduită să transmită mesajul de la Tatăl către familia creată căzută. Mesajul dat profetului este consemnat în scris și apoi transmis omenirii. La fiecare pas al procesului de comunicare, mesajul este sfânt și, din acest motiv, profeții, care sunt ființe umane căzute, trebuie să fie sfinți. În momentul în care mesajul sfânt este încredințat în mâinile omenirii căzute, omenirea are potențialul de a trata un mesaj sfânt cu mâini nesfințite. Astfel, lumina mesajului sfânt produce atât lumină, cât și întuneric. Când mesajul este primit de cei din familia omului căzut, el conține aceeași putere creatoare care a creat toate lucrurile, puterea care îndreptățește cea ființă. Începutul procesului de comunicare ilustrează sfârșitul procesului de comunicare. Prin urmare, dacă mesajul este auzit, citit și păzit, mesajul recrează omenirea căzută după chipul Fiului.

Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc cele ce sunt scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3.

Ioan înfățișează, în „zilele de pe urmă” ale judecării de cercetare, omenirea căzută care aude un glas dinapoia ei și se întoarce pentru a primi mesajul care o conduce către trecut. Cei care primesc mesajul și îl fac nu doar o parte a vieții lor, ci însăși viața lor, în mod exclusiv, sunt îndreptățiți chiar atunci și acolo. A fi îndreptățit înseamnă a fi sfințit. Când cei ce citesc și aud mesajul trimis de la Tatăl îl acceptă și sunt sfințiți, aceasta are loc prin puterea creatoare aflată în mesaj. Puterea creatoare împlinește lucrarea îndreptării oamenilor, atunci când oamenii cred așa cum a crezut Avraam. Mesajul îi instruiește să se întoarcă și să asculte glasul dinapoia lor, care îi conduce spre căile cele vechi, care sunt adevărurile de temelie. Mesajul îi călăuzește în tot adevărul și, pe măsură ce umblă pe căile cele vechi, ei umblă pe calea celor îndreptățiți.

Dar cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care strălucește tot mai mult până la ziua desăvârșită. Calea celor răi este ca întunericul: nu știi în ce se poticnesc. Fiul meu, ia aminte la cuvintele mele; pleacă-ți urechea la spusele mele. Să nu se depărteze dinaintea ochilor tăi; păstrează-le în mijlocul inimii tale. Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor. Păzește-ți inima cu toată străjuința, căci din ea ies izvoarele vieții. Depărtează de la tine gura strâmbă și alungă departe de tine buzele perverse. Să privească ochii tăi drept înainte și pleoapele tale să se uite drept înaintea ta. Cântărește cărarea picioarelor tale și toate căile tale să fie statornicite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga; depărtează-ți piciorul de la rău. Proverbe 4:18-27.

Cei îndreptățiți prin mesajul vestit umblă pe calea care reprezintă o lumină ce sporește neîncetat, dar tocmai acea lumină face ca calea celor nelegiuți să devină, în mod corespunzător, mai întunecată. Lumina se desparte de întuneric. Puterea creatoare care a poruncit la început să fie lumină produce asupra omenirii, la sfârșit, același efect pe care lumina l-a avut la început. Clasa care refuză să audă glasul dinapoia lor și, prin urmare, alege să umble pe calea întunecată se „poticnește” de Cuvântul Său, căci se poticnește de piatra de temelie, piatra veche, încercată. Glasul este Alfa și Omega, iar când cei îndreptățiți aud acele cuvinte și își înclină inimile spre acele cuvinte, ei păstrează acele cuvinte în mijlocul inimilor lor, căci Alfa și Omega le întoarcă inimile către părinți (trecutul), iar inimile părinților arată spre sfârșit.

Calea celui drept este dreptitudine: Tu, Preadreptule, cântărești cărarea celui drept. Da, pe calea judecăților Tale, Doamne, Te-am așteptat; dorul sufletului nostru este spre Numele Tău și spre aducerea aminte de Tine. Cu sufletul meu Te-am dorit în noapte; da, cu duhul meu dinlăuntrul meu Te voi căuta dis-de-diminează: căci atunci când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea. Isaia 26:7-9.

Dumnezeu cântărește, sau judecă, pe cei ce umblă pe calea celor drepti și face aceasta în „zilele de pe urmă”, când judecățile Sale sunt pe pământ. Cei drepti sunt aceia care L-au așteptat pe Domnul până la împlinirea timpului de zăbovire din pilda celor zece fecioare. Dorința celor ce umblă pe calea unei cunoașteri mereu sporite este o înțelegere tot mai adâncă a Numelui lui Dumnezeu, a caracterului Său. Cei care L-au așteptat pe Domnul lor sunt cei care proclamă solia finală de avertizare, căci ei sunt aceia care proclamă Strigătul de la miezul nopții, care, desigur, este primul

mesaj intern din Apocalipsa optsprezece, urmat de cel de-al doilea, mesajul extern.

Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu putere, cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare, și a ajuns locuință a demonilor, și închisoare a oricărui duh necurat, și colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărații pământului s-au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul desfătării ei. Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași păcatelor ei și să nu primiți din plăgile ei. Apocalipsa 18:1-4.

Când îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie 2001, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a respins chemarea sa finală de a se întoarce la căile vechi. Atunci a încetat să mai fie cornul adevăratului protestantism în Statele Unite. În acel moment a început un proces de încercare pentru cei care au ales să ia mesajul aceluia glas puternic și să-l mănânce, așa cum a fost tipificat de Ioan când îngerul din Apocalipsa zece a coborât la începutul adventismului, la 11 august 1840. Națiunea spirituală care preluase mantia adevăratului protestantism atunci când solia primului înger a fost respinsă, a urmat apoi pe urmele protestantismului apostat de la începutul adventismului.

Cornul protestant adevărat le-a fost atunci încredințat celor care au primit mesajul din cărțica aflată în mâna îngerului din Apocalipsa zece. Procesul de încercare de la începutul adventismului, din 1840 până în 1844, reprezintă un proces de încercare la sfârșitul adventismului, din 11 septembrie 2001 până la legea duminicală din Statele Unite ale Americii. Atât prima istorie, din 1840 până în 1844, cât și procesul de încercare început la 11 septembrie 2001 marchează o tranziție dispensațională de la vechiul corp de credincioși care purta mantia protestantismului, către un nou corp de credincioși care preia mantia adevăratului protestantism.

Mai important pentru considerarea noastră a căii celor îndreptățiți este faptul că, în acea istorie, există o dezamăgire care marchează începutul perioadei zăbovirii. Cei credincioși Îl așteaptă pe Domnul lor în acel timp, care se încheie prin desigilarea soliei Strigării de la Miezul Noptii. Acel proces de încercare de la începutul Adventismului s-a încheiat odată cu încheierea soliei Strigării de la Miezul Noptii, la 22 octombrie 1844. Procesul de încercare de la sfârșit se încheie, pentru cei reprezentați de Ioan, la legea duminicală din Statele Unite. Solia Strigării de la Miezul Noptii de la sfârșit se va încheia întocmai ca la început, iar la începutul Adventismului solia Strigării de la Miezul Noptii a fost desigilată înainte de închiderea procesului de încercare. Solia Strigării de la Miezul Noptii de la început este acum în curs de desigilare la sfârșit.

Fecioarele înțelepte, îndreptățite, intră în legământ cu Dumnezeu, pe când fecioarele nebune, nelegiuite, intră într-un legământ al morții.

Căroră le-a zis: Aceasta este odihna prin care îl puteți face pe cel obosit să se odihnească; și aceasta este învierea: dar ei n-au vrut să asculte. Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo; ca să meargă și să cadă pe spate, să fie zdrobiți, prinși în cursă și luați. De aceea, ascultați cuvântul Domnului, voi, bărbați batjocoritori, care cârmuiți poporul acesta din

Ierusalim. Pentru că ați zis: Am încheiat un legământ cu moartea, și cu locuința morților suntem în învoire; când biciul năvălitor va trece, nu va veni asupra noastră: căci minciuna ne-am făcut-o adăpost și sub înșelăciune ne-am ascuns; de aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion, ca temelie, o piatră, o piatră încercată, o piatră unghiulară de mare preț, o temelie sigură: cel ce crede nu se va grăbi. Isaia 28:12-16.

Cei îndreptățiți aduc Bisericii mesajul sfânt al Strigătului de la miezul nopții, iar apoi proclamă mesajul celui de-al doilea glas, chemând omenirea să iasă din Babilon.

Așadar, în lucrarea finală de avertizare a lumii, sunt adresate bisericilor două apeluri distincte. Solia îngerului al doilea este: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.» Iar în strigătul puternic al soliei îngerului al treilea se aude din cer un glas, zicând: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.» Review and Herald, 6 decembrie 1892.

Cei care ies din Babilon și se alătură celor ce umblă pe calea dreptilor sunt primiți în staul prin apa botezului, care este reprezentată de numele triadei cerești. Îndreptățiții, fie că sunt cei care aud acum solia transmisă lui Ioan în Patmos, fie cei care, ulterior, sunt chemați afară din Babilon, sunt toți îndreptățiți prin primirea Duhului Sfânt. Acea îmbinare a divinității Duhului Sfânt cu umanitatea omului a fost înfăptuită, așa cum a fost stabilită ca pildă, atunci când Hristos Și-a asumat natura umană. Cei o sută patruzeci și patru de mii au fost reprezentați prin doi martori: cei doisprezece fii ai lui Iacov și cei doisprezece ucenici. Cei răi sunt reprezentați de a treisprezecea seminție și de al treisprezecelea ucenic. Atât a treisprezecea seminție, cât și al treisprezecelea ucenic au fost chemați să fie preoți ai lui Dumnezeu, iar cei care resping această chemare sunt reprezentați de Esau, în timp ce fratele său mai tânăr, Iacov, îi reprezintă pe cei care acceptă chemarea. Atât Esau, cât și Iacov îi reprezintă pe Adventiștii de Ziua a Șaptea laodicieni la sfârșitul lumii. O clasă acceptă sfânta solie transmisă prin scrierile profetului și este preschimbată în Israel, în timp ce Esau își păstrează numele.

Se află, desigur, mult mai mult în aceste nouă rânduri despre Alfa și Omega, căci aceasta n-a fost decât o scurtă sinteză a începuturilor și sfârșiturilor din Cuvântul lui Dumnezeu.

Nouă linii ale istoriei, reprezentând istorii profetice de la creațiune până la A Doua Venire. Toate aceste nouă linii profetice de începuturi și sfârșituri sunt legate în mod direct de primele trei versete ale capitolului trei din Apocalipsa. Acele trei versete arată că Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de închiderea timpului de probă, este o manifestare a puterii creatoare a lui Dumnezeu. Ce altă putere ar fi putut alcătui o mărturie atât de complexă și interțesută dintr-o varietate de martori, care au adus mărturie din vremea lui Moise până în vremea lui Ioan Revelatorul?

Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci pământul acesta este sfânt.